

Vic sud també és Vic

Míriam El Mouhadab escriu un article, «sense cap pretensió sociològica», reivindicant l'existència del Vic sud | «Vic sud existeix i resisteix, segurament perquè és la zona de Vic que té el teixit associatiu més viu i més conscient del que suposa néixer, créixer i viure a Vic sud»

Cruïlla de carrers al Vic sud | Josep Comajoan

Vic sud, aquella zona de Vic on un bon vigatà s'hi perd. Vic sud, aquella zona on és perillós caminar-hi de nit. Vic sud, aquella zona de Vic on un bon vigatà ho utilitza com a sinònim del barri del Remei. Vic sud, allà on vas a viure per experimentar la multiculturalitat, perquè tothom sap que Vic sud és només el Remei i Habitatges Montseny. El Vic sud, en definitiva (i sense ironia) és aquella meitat de Vic on no la veuràs mai en els vídeos de fires i mercats de l'Ajuntament, és aquell tros que queda a l'altre costat del riu, el qual és inexistent per un «bon vigatà».

El Vic sud, bàsicament, són els barris de classe treballadora, sovint pobra, de la ciutat de Vic. I no, no és només el Remei. En concret, són la Serra-de-Sanferm, la Plaça Osona, Santa Anna, la Calla, el Remei, l'Estadi i l'Horta Vermella. Un total de 7 barris que, més o menys, acaben representant la meitat de població de Vic. Ara bé, tota la població no pot pas votar, ja que són barris on hi viu la majoria de la immigració, que bona part d'ella no té dret a vot. Segurament, per això no preocupa gaire als partits polítics, per això no patim gaire les obres pre-electoral, encara que conduir pel carrer Doctor Salarich o la carretera de la Guixa pugui suposar un trajecte ple de bots.

Vic sud existeix i resisteix, segurament perquè és la zona de Vic que té el teixit associatiu més viu i més conscient del que suposa néixer, créixer i viure a Vic sud. Al cap i a la fi és una cosa molt bàsica, és una qüestió de classe que s'ha anat intensificant amb les polítiques municipals miserables. Sembla que els que vivim i fem vida en aquests barris haguem de pidolar per poder tenir els carrers asfaltats sense bots, unes faroles que facin llum de veritat, uns equipaments municipals decents... En definitiva, pidolar per poder tenir els carrers i els barris com l'altre cantó de riu. Malgrat això, Vic sud continua sent un exemple de comerç de proximitat i de barris vius, d'allò que molts vigatans (de l'altre cantó de riu) voldrien pels seus carrers. Encara que moltes entitats

de la ciutat quan intenten fer coses al Vic Sud amb tota la bona intenció del món, no deixen de tenir una actitud paternalista, que sovint afavoreix la lectura de: «ja venim nosaltres a dinamitzar activitats i a fer cultura perquè aquí no teniu res».

A Vic sud la gent s'hi perd. Alguns et posen d'excusa que no hi van a fer mai res, d'altres que no hi ha equipaments de la ciutat que necessitin. Després hi ha els que sí que hi van a fer coses, i fins i tot, gaudeixen dels pocs equipaments que tenim, i tot i així no s'orienten, i si han d'anar a peu pels nostres carrers acaben fent la ruta que ferien en cotxe, per si de cas. A Vic sud tenim moltes coses, però coses que siguin referents per tota la ciutat segurament només n'hi ha tres: l'OAR, el VIC-ETB, que és la piscina municipal, que si només hi vas a l'estiu és de pobres, i la Pilarín.

Al cap i a la fi, és el que té que portem 40 anys amb un govern de dretes i classista (i sinó fixeu-vos en quantes coses de Vic sud surten a l'anunci de campanya de Junts per Catalunya), que la segregació només fa que créixer i créixer i créixer, però com que passa a l'altre cantó del riu ningú ho veu. Però, tot i així, us convido a passejar-vos per Vic sud, a treure-us tots els prejudicis del damunt, encara que, segurament al tornar a travessar el riu sereu molt més conscient que existeixen dos Vic.